

ΠΩΣ ΕΝΙΚΟΥΣΑΜΕ ΤΟ 1821

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΣΤΗ ΔΟΜΠΡΑΙΝΑ

Η γνώμη του για τους Εθνομάρτυρες φιλέλληνας. Η πορεία προς τη Δομπραϊνα. Το συμφωνητικό για τις λεηλασίες. Η κολοκριαία των σπιτιών. Η «Χαντζερούλης» του στρατηπέδου. Η «Κλαψομάρα» και οι σισανές του Καραϊσκάκη. Πώς γινόντουσαν οι ήρωες. Ο Φαβιέρος και ο Καραϊσκάκης για την έκστρατα της Θήβας. Τό κανόνι της γολέτας, κ. λ. π. κ. λ. π.

Βρισκόμαστε στο 1828. Ο Καραϊσκάκης με τα παλληκάρια του είχε κατασκηνώσει στη Σαλαμίνα. Ήταν οι παλαρχηγοί της Έπανάστασης ήταν μοιρασμένοι, έπληγε και συνάντησε τον Καραϊσκάκη στη Σαλαμίνα για να συνηγορήσει μαζί του για την έκστρατα της Θήβας.

Ο Φαβιέρος ήθελε να ζητήσει από τον Καραϊσκάκη βοήθεια από άνδρες για να προχωρήσει μπροστά όταν θα γινότανε η έκστρατα. Ο Καραϊσκάκης όμως, όπως είχε γνωστό, έκτος από την έγθρα του με το Φαβιέρο, δεν έκπιμους τους Έθνομάρτυρες. Τους θεωρούσε ακατάλληλους για έναν πόλεμο, εάν τον κλεφτοπόλεμο του 21. Δεν μάλιστα πως όταν έμαθε τον άρχομο των φιλελλήνων στην Ελλάδα, ειπε με λύπη:

— Κακά θα τα πάμε με τους Φράγκους!
Ράγως λοιπόν τον Φαβιέρο για το σχέδιό του.
— Μου χρειάζονται τρακόμοι άτακτοι από τους δικούς σου, για να κολοκριασούν μαζί μου, άπάντης ο Φαβιέρος.

— Τους έχεις. Και τί θα κάνεις μ' αυτούς;
— Θα πάω τη Θήβα!
Ο Καραϊσκάκης σήκωσε τους ώμους του και του ειπέ τότε:

— Αν μπορέσης να διώξεις τους Τούρκους από τη Θήβα και να την κυριέψεις, πάλι με δυσκολία θα κρατήσεις την πόλι. Αν όμως δεν πετύχεις, πολύ λίγους από τους στρατιώτες σου θα γλυτώσης από την Τουρκική καβαλαρία.

Ο Φαβιέρος όμως ήταν έπιμονος και ο Καραϊσκάκης, για να μη φανή ότι ήθελε να του κάνει αντίπραξη, του έδωσε τρακόμοι άτακτους που του ζήτησε. Όπως θα το προείπε ο Καραϊσκάκης, μετά λίγο καιρό ο Φαβιέρος γύρισε πίσω με μεγάλη άταξια χωρίς να πετύχει τίποτα.

***

Στις 25 Οκτωβρίου τέλος, ο Καραϊσκάκης άφησε άρχηγό στο στρατόπέδι του, στη Σαλαμίνα, τον ήρωα Βάσσο, στον οποίο είχε πεποιθήσει, και προχώρησε με 2.500 άνδρες, τους πιο διαλεκτούς πολεμιστές του στρατού του, προς τη Δομπραϊνα.

Πριν ξεκινήσει, σε μια συνάθροιση που έγινε, σύστησε στους στρατιώτες να φέρνουνται με καλωσύνη προς τους ανθρώπους των μερών απ' όπου θα προωθούνταν. Τους υποχρέωσε μάλιστα να υπογράφουν και συμφωνητικό γι' αυτό. Το συμφωνητικό έλεγε ότι θα είχε βαρυσία τιμωρία εκείνος που θα έκανε κλεψιάς και καταστραφές.

— Πώς θέλετε, ειπε, να έρθουν με το μέρος μας οι κάτοικοι όταν φερνόμαστε σ' αυτούς άρχημα;

Άφησε τη Σαλαμίνα ο Καραϊσκάκης, πέρασε την άλλη νύκτα από Κόνινοσα και όταν έφθασε στην Κάβα έστειλε πρωτοπορεία για τη Δομπραϊνα τον Άλλεξ Γαρθιδικάκη Γερίβα με τρακόμοι άνδρες. Άλλα στο δρόμο έπιασε μεγάλη βροχή και μέσα στο σκοτάδι της νύχτας το σάμα σκόρπισε σε τρόχο που όταν ο Γερίβας έφθασε στην Δομπραϊνα να βρεθεί μόνο με... τριάντα παλληκάρια! Δεν άπισθοχώρησε όμως άλλα με τους τριάντα αυτούς έπιασε ένα ήρωα κοντά στη Δομπραϊνα και περιέμενε να φτάσουν και οι άλλοι στρατιώτες του.

Στο μεταξύ όμως οι Τούρκοι μάθανε ότι δεχεται ο Καραϊσκάκης και άρχισήκανε μέσα στα σπίατα και τους πόργους τους, έτοιμοι ν' άνασταθούν σε κάθε έπίθεση.

Ο Καραϊσκάκης με τους δικούς του έφθασε κατά την δύση του ήλιου της άλλης ήμέρας. Έπειδή φοβήσανε μήπως από στιγμή σε στιγμή φθάσουν έπικυφές στους Τούρκους άτακτους άμυστοι έποδο.

Οι Έλληνες περιεκύκλωσαν το χωριό και άτρόμητοι μέσα στο τουφεκίδι που άνοιξε κυριέφανε κίεμπος σπίατα. Οι Τούρκοι άναγκαστήκανε έλλοι να φύγουν και άλλοι να άρχισήκανε σε τρεις πόργους και τέσσαρα ή πέντε γαρά πέτρινα σπίατα.

Η μόχη σταμάτησε όταν νύχτωσε, γιατί οι στρατιώτες κομαμένοι δεν μπορούσαν να ξεκολούθησουν. Την άλλη όμως μέρα με περισσότερη όρημ άρχισαν τη μόχη.

Ο Καραϊσκάκης, που είχε λάβει όλες τις άναγκαίες προφυλάξεις για κάθε ξαφνική έπίθεση από τους έθνο έχθρους, πληροσηρήθηκε στο μεταξύ ότι ένα σάμα από 100 καβαλλάρηδες έχοτανε από τη Θήβα για να βοηθήσει τη Δομπραϊνα. Και χωρίς να χάσει καιρό, με λίγους καβαλλάρηδες και πεζούς πιάνει μια στενή διάβαση κοντά στο χωριό και χτυπώντας ξαφνικά τους Τούρκους τους άναγκάζει να υποχωρήσουν.

***

Στη μόχη αυτή έγινε κάτι που άποδείχτει πόχη δύναμη είχε στην ψυχή του ο στρατηγός Καραϊσκάκης για να δημιουργή ήρωες. Το στρατόεμα παρακολούθησαν, όπως όλα τα έλληνικά σάματα τότε, και πολλοί νεαροί για τις βοηθητικές ύπηρεσίες, να κοιβαίνε δηλαδή νερό, φώρι και άλλα χρειαζήδη. Αυτούς, τα παλληκάρια τους λέγανε περιφρονητικά «Χαντζερούλης». Άνόμεια σ' αυτούς ξεχώρισε ένας σάν πιο διαλέξ από όλους, τον οποίο ή έβραστη και τσουτζετή γλώσσα των παλληκαριών βάφτισε με τ' όνομα «Κλαψομάρα».

Η Μάρα λοιπόν, το πρωί της ήμέρας εκείνης, μπήκε μέσα στο στρατόπεδο με φουστάνελλα και καινούργιο σαλάχι, με χαιτάρι και μαρμαφύλλα, σάν τέλειος πολεμιστής.

Οι στρατιώτες τον υποδεχτήκανε με έπιπληξη και γέλια.

— Μπρέ ή Μάρα!
— Τ' εινε τούτα;

Και ή Μάρα δλο και καμάρωνε...

Όταν γινόταν ύστερα ή έπίθεση στο στενό με τους έκαστο Τούρκους καβαλλάρηδες, ο Καραϊσκάκης, που άψηφώντας με το χαρακτήρα του κάθε κίνδυνο έτρεχε κοβάλλα στ' άλογο μπροστά απ' όλους, πρόσεξε πίσω από ένα βάττο μια σιά ύποκτη που προσποθούσε να κρυφτή.

Χωρίς να χάσει καιρό, άρπαξε το πιστόλι του και σημάδευοντας κατά το βάττο φώναξε:

— Έ! κοιάς ειν' εκεί;

Η Μάρα παρουσιάσθηκε τρέμοντας.

Ο Καραϊσκάκης χωρίς να δείξει ότι έννοιους τη θέλια του, ρώτησε:

— Βρέ Κλαψομάρα, τί κάνεις εκεί πάρα;

— Βούλωσα το ντουφεκιό μου, καπετάνιο, και δεν μπορώ να πολεμήσω!

— Και γι' αυτό σε κλειτεύεις; Να πάρε το δικό μου.

Και ο Καραϊσκάκης του έδωσε τον σκαλιστό άσημαμένο κοντό σισανέ που κρεμότανε από τον ώμο του, λέγοντάς του:

— Άλλά θέλω να μου φέρεις κεφάλι Άρβανίτικο.

Η Μάρα χάθηκε με το ντουφεκιό του στρατηγού, και όταν κατά το άπόγευμα ο Καραϊσκάκης γύριζε στο στρατόπεδο, ειβε τον νεαρό πολεμιστή να έχραται κοντά του με δυο μαφάλια Άλβανών στα χείρια.

— Νά, καπετάνιο μου, αυτά μονάχα μπήσανε να πάρω...

— Μπράβο παλληκάρη!... Το ντουφεκιό εινε δικό σου. Στο χωριό!..

Ο Καραϊσκάκης ειπε την περιφρονημένη ως εκείνη τη στιγμή «Κλαψομάρα», παλληκάρη! Και από τότε έμεινε παλληκάρη, χωρίς ποτέ κανείς πειά από τους στρατιώτες να τολήσει να τον φωνάξει με το προσβλητικό παρατσούκλι.

***

Η κατάληξη όμως των τριών πόργων ήτανε πολύ δύσκολη. Ο Καραϊσκάκης τότε έδωσε διαταγή να κουβαλήσουν ένα κονόνι από μια Έλληνική γολέττα που βρισκότανε άραγμένη στο λιμάνι της Δομπραϊνας.

Άλλά οι πόργοι ήτανε στεργοί και το κανόνι δεν μπορούσε να κάνει καμιά έρηιά. Οι κανονίες πέφτεινε ωστόσο άδικάκοπα για να δίνουν θάρρος στους στρατιώτες και να φοβίζουν τους Τούρκους που βλέπανε ότι ο Καραϊσκάκης είχε και κανόνια.

Οι συμπλοκές ξεκολούθησαν πάντα. Στην πολιορκία αυτή ο Καραϊσκάκης έδειξε όλη του την γενναίοτητα, που κολλές φορές έφθανε ως τον παραλογισμό.

Γ. Κυριακίδης

Γεώργιος Καραϊσκάκης

